

име сж биле изградени множество митологически разказе и у древниятъ востокъ, и у сръдневѣковиятъ западъ, и у насъ славянете. У насъ тие сж достигале до формата на проста приказница. Още по-голѣмъ интересъ сж възбуждале между народите християнските апокрифи: тие сж стоѣле близо до извѣстното съдържание на християнската история и въ тѣхъ сж са сръщале тие сжщи лица, съ които е било свѣзано християнското учение за вѣрата; но сичкото това е било размѣшано и допълнено съ приказнични и съ поетически подробности, които сж биле сжблазнителни за легковѣрниятъ читателъ. Старовременното запрѣщение на лажовните книги предупрѣждава вече вѣрующиятъ, че тие книги му разказватъ множество истории, за които са не говори у *истинните* писатели на черковата: въ тѣхъ сж са намирале и прецирните на Христа съ дяволтъ, и расходките на богородица по мжките, и послание отъ небето, което принадлежало на самиятъ Христосъ, който давалъ послѣденъ пжтъ на хората заповѣдь за тѣхното спасение. Особень успѣхъ на тие памѣтници въ народната масса е давало онова обстоятелство, че тие чѣсто сж са обрщале именно камъ оние точки на вѣрата, изъ които простите хора постоянно сж са старале да извлѣкатъ положително обяснение. Тие сж биле вопросы за подробностите на творението, за загробниятъ животъ, за страшниятъ съдъ, за адските мжчения и т. д. За сичкото това апокрифическите сказания сж говориле съ такива подробности и за доказателство сж указвале на такива авторитети, щото неопитниятъ читателъ са увлѣкаль и вѣрвалъ имъ на думите. Простотата на